

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5988/2024
03.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгиша Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5931/23 од 13.12.2023. године, у седници одржаној 03.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5931/23 од 13.12.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5931/23 од 13.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5931/23 од 13.12.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 2680/19 од 09.12.2021. године, исправљена решењем истог суда од 06.09.2023. године, којом је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете услед неплаћених месечних износа инвалидине за период јануар 2016. године – септембар 2019. године, исплати појединачно означене месечне износе у изреци са законском затезном каматом од доспећа сваког износа до исплате и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 87.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23- други закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла

да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови, под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Правноснажном пресудом против које је ревизија изјављена, судови су закључили да је тужена, применом члана 172. ЗОО и члана 69. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, одговорна за штету која је тужиоцу причињена неисплаћивањем инвалиднине, па су усвојили тужбени захтев тужиоца за период од јануара 2016. године до јуна 2019. године са законском затезном почев од доспелости сваког износа до коначне исплате, применом чл.186. и 277. ЗОО у вези са чланом 53. Закона о правима бораца, војних инвалида и чланова њихових породица.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите и разлоге на којима је заснована правноснажна пресуда, по оцени Врховног суда у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права, с обзиром на то да је одлука о тужбеном захтеву у складу са судском праксом и заснована на примени одговарајућих одредаба материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној и на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. а у вези члана 413. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 04.02.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 485.238,56 динара.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужене није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић